

DANNY WHITE

ADELE

DE BIOGRAFIE

INHOUD

INLEIDING

7

EEN

HET BEGIN

11

TWEE

ADELE ONTDEKT
WAAR HAAR PASSIE LIGT

31

DRIE

VOLWASSEN WORDEN

71

VIER

DOORBREKEN IN DE VS

107

VIJF

NIEUWE UITDAGINGEN

129

ZES

25 VERBREEKT ALLE RECORDS

139

ZEVEN
MARRIED NOW
175

ACHT
DE WERELD STAAT STIL
201

NEGEN
EEN NIEUW BEGIN
223

DANKWOORD
265

BIBLIOGRAFIE
267

DISCOGRAFIE
269

FOTOVERANTWOORDING
271

INLEIDING

Toen Adele in 2022 abrupt een reeks optredens in Las Vegas afgelastte, was dat over de hele wereld voorpaginanieuws. Zelfs in een tijd van een wereldwijde crisis werd het een belangrijk verhaal. Dagenlang werd het besproken in de kranten en op televisie. Mensen schilderden Adele af als een ‘diva’ die haar fans in de steek had gelaten. Eén vraag werd steeds weer gesteld: wat was er gebeurd met dat nuchtere meisje uit Tottenham?

Adele spreekt mensen uiteraard voornamelijk aan vanwege haar grandioze stem, maar ook omdat ze zich zo goed met haar kunnen identificeren. Zelfs de trouwste fans van artiesten als Rihanna, Katy Perry en Lady Gaga kunnen niet oprecht geloven dat hun supersterrenhelden hetzelfde zijn als zij. Als je echter fan bent van Adele, is dat vaak omdat het lijkt alsof ze, zoals ze in de titel van haar grootste hit zegt, *someone like you* is.

Toen ze voor het eerst naar buiten trad, was de wereld van de pop een plek waar veel van de succesvolste vrouwelijke artiesten de nadruk net zozeer op hun seksualiteit als op hun muziek legden. Zo zong Rihanna in ‘S & M’: *‘Sticks and stones may break my bones, but chains and whips excite me’*, dat iets betekent als: ‘Slaan en schelden doet pijn, maar van kettingen en zweepen raak ik opgewonden.’ Ook Chris-

tina Aguilera, nog een populaire artiest uit die tijd, had een heel geseksualiseerd imago, terwijl Madonna en Lady Gaga van binnen en buiten de muziekindustrie werden bekritiseerd vanwege hun zwaar geseksualiseerde video's en optredens. Zelfs jongens werden op deze manier gepresenteerd: Harry Styles van de band One Direction werd toen hij nog een tiener was al zorgvuldig in de markt gezet als een donjuan.

Toen Adele opkwam en de nadruk legde op haar stem in plaats van op haar lichaam, vonden velen haar een verademing. Commentatoren zeiden dat ze voor de zusterschap in de maatschappij in het algemeen een lans kon breken door te laten zien dat vrouwen beroemd konden worden door gerespecteerd te worden in plaats van door een lustobject te zijn. En dan was er nog haar gewicht: hoe krachtig was het voor jonge meisjes om een jonge vrouw de popscene te zien beheersen ondanks het feit dat ze niet slank was, zoals zou horen bij popmuziek? Ze maakte altijd heel duidelijk dat ze heel tevreden was met haar lichaam en dat haar gewicht gewoon geen probleem voor haar was. Zoals ze vertelde in het tijdschrift *Vogue*: 'Fans vinden het bemoedigend dat ik niet maatje 34 heb, dat je er niet op een bepaalde manier uit hoeft te zien om het goed te doen.'

Ze vertelde ons dat ze liever in het park met haar vrienden cider dronk dan zich in privéclubs met beroemde sterren te omringen. Ze vloekte en babbelde tijdens interviews en tussen de songs op het podium. Wanneer ze zong, klonk ze misschien als Ella Fitzgerald, maar wanneer ze sprak, leek ze eerder op een meisje dat boven in een Londense dubbeldekker zat. De combinatie van een hemelse stem met een nuchter karakter maakte Adele enorm aantrekkelijk: we waren

verbluft door haar talent en konden ons identificeren met haar persoonlijkheid. ‘Volgens mij doe ik mensen aan zichzelf denken,’ zei ze. Hadden andere sterren die maar onder één naam bekend waren, zoals Prince, Madonna of Elvis, dezelfde uitstraling die haar geliefd maakte bij iedereen?

Ook haar materiaal spreekt gewone mensen over de hele wereld aan. Adele heeft de emotionele wendbaarheid van een hoofdrolspeelster uit de theaters van West End en zingt over iets wat iedere volwassene weleens heeft meegemaakt: een gebroken hart. Iedereen voelt de pijn in haar songs, van een tienerjongen die lijdt onder zijn eerste gebroken hart tot een zeventigjarige die zojuist haar derde mislukte huwelijk achter de rug heeft. Dat is de reden waarom haar ster zo schitterde: ze was een van ons en ze gaf een artistieke helderheid aan emoties die we allemaal weleens hadden gevoeld.

Voor veel van haar bewonderaars voelde het daarom alsof ze hun hart brak toen ze in 2022 de 24 shows afzegde van haar *residency*, een weken- of maandenlange reeks optredens in dezelfde zaal, in het Caesars Palace Colosseum, slechts 24 uur voor het openingsconcert. Bijna onmiddellijk kwamen er opmerkingen dat ze een ‘diva’ was geworden, en mensen vroegen zich af hoe het verlegen, nuchtere meisje uit Tottenham schijnbaar een wereldvreemde showbusiness-celebrity was geworden.

Hoe veranderde Adele van dat verlegen meisje uit Noord-Londen, dat hield van zuipen in het park met haar vrienden, in de wereldberoemde megaster die een *residency* in Las Vegas afzegde? Door haar verhaal te vertellen is dit boek een poging om daarachter te komen.

EEN

HET BEGIN

Nadat Adele in 2012 moeder was geworden, vertelde ze dat het moederschap betekende dat ze offers had moeten brengen. ‘Ik ben veel van mezelf kwijtgeraakt,’ zei ze.

Haar eigen moeder weet alles af van de offers van het ouderschap. Penny Adkins had het al helemaal uitgestippeld. Ze was achttien, volgde een beroepsopleiding voor de kunsten in Barnet in Noord-Londen, en bereidde zich erop voor om naar de universiteit te gaan. De meeste mensen hebben nog geen toekomstplannen wanneer ze achttien zijn, en rommelen het liefst van dag tot dag maar wat aan, maar vaak is dit een teken van privilege – ze kunnen het zich veroorloven om zo besluiteloos te zijn dankzij het alomtegenwoordige vangnet van ‘de bank van papa en mama’. Penny bevond zich in een heel andere positie: ze moest wel een toekomstplan hebben, omdat haar kortgeleden was gevraagd het ouderlijk huis te verlaten. Haar ouders waren ervan overtuigd dat hun kinderen moesten leren zelf hun weg in het leven te vinden. Dus kon Penny niet rondzwerven of

het gebruikelijke ‘tussenjaar’ nemen om ‘te ontdekken wie ze was’. Ze moest meteen van start gaan en in haar eigen levensonderhoud voorzien. Hoe zou ze haar weg vinden in het leven? Met de creativiteit die door haar aderen stroomde, leken de kunsten de juiste weg voor Penny.

Adeles aanstaande moeder was een lange, slanke jonge vrouw, met ravenzwart haar. Ze woonde in Islington in Noord-Londen, waar ze dicht bij het oude voetbalstadion van Arsenal was opgegroeid, in een familie met veel fans van de beroemde voetbalclub. Maar ze had geen Londens accent en, zoals Adeles vader zich herinnerde, niemand zou ooit hebben vermoed dat Penny uit de hoofdstad kwam. Aan de andere kant viel ze met haar uiterlijk wel op, zei hij, dankzij haar ‘benen tot aan haar nek’.

Ze was een creatieve ziel en hield van tekenen en schilderen, en van gitaarspelen. Ze hoopte dat haar voornemen een kunstopleiding te volgen haar misschien zou helpen om in de creatieve sfeer haar weg te vinden. Penny vond het een spannend idee om van haar liefde voor het creëren van dingen haar beroep te maken. Die plannen liepen in het honderd toen ze ontdekte dat ze zwanger was. Ze kon nog niet voorzien dat haar aanstaande kind zelf die creatieve route zou volgen en een wereldwijd erkende artiest zou worden.

Penny's leven nam deze onverwachte wending nadat ze in een pub in Noord-Londen de Welshman Marc Evans had ontmoet. Zij was nog een tiener, maar Evans was halverwege de twintig toen ze elkaar ontmoetten. En Evans, een stevig gebouwde glazenwasser, had ook een vlotte babbelen en een uiterlijk dat samenging met zijn charme. Ze ontmoetten elkaar op die cruciale avond in de zomer van 1987 in The King's Head in Crouch End in Noord-Londen. Ze raakten

aan de praat en konden het al snel met elkaar vinden, dus spraken ze af voor een tweede date, deze keer op een plek in het centrum van Londen. Marcs favoriete pub was de achttiende-eeuwse Punch and Judy in Covent Garden, dus spraken ze daar af. Hij beseftte dat Penny niet het soort jonge vrouw was dat hij snel het bed in zou kunnen krijgen, maar ze bleven elkaar in de pub ontmoeten. Zoals hij uitlegde aan de auteur Sean Smith, werd de Punch and Judy ‘hun kroeg’.

Het was in ‘hun kroeg’ dat Penny Evans volkomen onverwacht vertelde dat ze zwanger was. Hij was op zijn zachtst gezegd geschrokken, maar probeerde zich kalm en ondersteunend op te stellen tegenover de aanstaande moeder. Slechts een week later, in dezelfde vertrouwde kroeg, ‘nam hij zijn verantwoordelijkheid’ en vroeg Penny ten huwelijk. Hij had het idee dat hij zich schappelijk opstelde tegenover Penny, maar ze wees hem af en zei dat ze veel te jong waren om in het huwelijksbootje te stappen. Of Marc stiekem opgelucht was, is niet bekend.

Ze zou dus niet met hem trouwen, maar ze moest wel de nodige veranderingen in haar leven aanbrengen. Ze gaf haar droom om te gaan studeren op, maar overeenkomstig de filosofie van de familie ging ze toch het huis uit en vond onderdak in een noodhuisvesting voor ongetrouwde moeders in Finsbury Park. Een paleisje was het zeker niet, maar ze werd ondersteund door de liefdadigheidsorganisatie National Childbirth Trust, die sinds de oprichting in 1956 miljoenen ouders door de bevalling en de eerste periode van het ouderschap heen heeft geholpen.

Op 5 mei 1988 had Penny nog twee weken te gaan voordat ze was uitgerekend, maar in tegenstelling tot de meeste

muzikale diva's die erom bekendstaan op al hun afspraken te laat te komen, besloot deze om te vroeg te komen. Adele werd geboren in het North Middlesex Hospital, en woog vijf pond en 65 gram. Haar geboortedatum maakt van Adele een Stier. Net als haar hemelse gidsdier heeft ze heel veel lef, maar is ze ook gesteld op stabiliteit en comfort. Volgens sommigen vinden Stieren het fijn om de baas te zijn, en zoals we zullen zien, had Adele best de touwtjes in handen wanneer het op haar carrière aankwam. Sterker nog, ze werd helemaal gek van de dingen waar ze geen controle over had.

Penny en Marc waren het er niet over eens hoe ze hun pasgeboren meisje zouden noemen. Marc wilde haar Blue noemen, maar Penny maakte al snel korte metten met dat idee. Zij gaf de voorkeur aan de naam Adele, maar ze voegde er wel twee namen aan toe: Laurie en, als een gebaar naar Marc, Blue. Toen Marc desondanks zijn nieuwe dochter Blue begon te noemen, gaf Penny hem een uitbrander en herinnerde Marc eraan wat haar echte eerste naam was.

Het leven in Finsbury Park was zwaar, dus was Penny blij toen ze van de noodhuisvesting werd overgeplaatst naar een sociale-huurflat met twee slaapkamers in Tottenham. Marc hielp haar verhuizen en bleef soms in de flat bij hen slapen. Na een maand kwam hij er officieel wonen. Penny voelde zich hier meer op haar plek en veiliger, maar ze kon zich er niet aan onttrekken dat haar leven op zijn kop was gezet. Nog maar een paar maanden geleden woonde ze bij haar ouders in Islington en bereidde ze zich voor op een nieuwe opleiding, haar artistieke dromen achterna. Nu was ze een moeder die in een sociale-huurwoning in Tottenham woonde.

ADELE ONTDEKT WAAR HAAR PASSIE LIGT

Toen ze veertien was, meldde Adele zich aan voor de BRIT School, de eerste gratis school voor uitvoerende en beeldende kunsten voor kinderen van veertien tot negentien jaar in het Verenigd Koninkrijk. In haar aanmeldingsbrief zei ze dat ze ‘iemand was die toegewijd is aan muziek puur door haar liefde en passie ervoor’. Ze voegde eraan toe dat ze ‘het schrijven van songs wilde ontwikkelen, zowel in muzikaal als in tekstueel opzicht’. Ze hoopte, vervolgde ze, dat ze het zou ‘blijven proberen tot ik volkomen tevreden ben met wat ik heb gecreëerd’. Dat waren mooie, ambitieuze woorden voor een tienermeisje, en de toon van perfectionisme zal met een droog glimlachje worden herkend door degenen die later met haar hebben samengewerkt aan haar albums.

Adeles overstap naar de BRIT School werd ingegeven doordat ze niet tevreden was over haar toenmalige school,

de Chestnut Grove Academy. Hoewel die school gespecialiseerd was in de visuele kunsten en je dus mocht hopen dat er wat creatieve energie in de lucht zou zitten, had Adele het gevoel dat het haar school in Balham aan ambitie ontbrak. ‘Ik haatte de school waar ik op zat, ik zat op een gewone school en ik vond het maar niks,’ zei ze. Dit gebrek aan ambitie had haar duidelijk nogal van streek gemaakt. Later vertelde ze aan *The Times* dat de leraren haar ‘niet echt aanmoedigden’. Ze klaagde dat of ze hun nou vertelde dat ze muzikant wilde worden of hartchirurg, hun antwoord er in feite altijd op neerkwam dat ze ‘moest proberen haar school af te maken en ervoor te zorgen dat ze niet zwanger werd’. Zoals ze later stelde ‘zag het er allemaal nogal somber uit’. Ze herinnerde zich dat ze ‘een grote mond had’ en dat ze spijbelde, en ze misdroeg zich omdat ze ongelukkig was met haar lot. ‘De enige reden dat ik muziek ben gaan studeren aan de BRIT School, was omdat ik wist dat ik ging zakken voor al mijn vakken bij het eindexamen, en dus raakte ik in paniek,’ vertelde ze aan het tijdschrift *Fabulous*.

Toen leraren op haar school hadden geprobeerd haar klarinet te laten spelen zodat ze toestemming kreeg om in het koor te zingen, voelde dat als de laatste druppel. Adele wilde wanhopig graag overstappen naar een school waarvan ze het idee had dat die haar creativiteit op een rechtstreekse manier zou aanmoedigen. De enige vraag was waar ze dan naartoe zou gaan. Aanvankelijk wilde ze naar de legendarische Sylvia Young Theatre School in het centrum van Londen, niet in de laatste plaats omdat Emma Bunton (alias Baby Spice van de Spice Girls) er ook op had gezeten. Andere beroemde oud-leerlingen waren onder meer Amy Winehouse, Billie Piper en Denise Van Outen. Adele zou het ge-

weldig hebben gevonden om toegevoegd te worden aan die lijst. ‘Maar mijn moeder kon het zich niet veroorloven,’ zei ze tegen Q. Ze dacht weer terug aan haar teleurstelling en zei: ‘Ik was verbitterd en boos.’

In plaats daarvan belandde ze op de BRIT School, die volgens een van de leraren daar, Dec Cunningham, ‘in feite een plaatselijke scholengemeenschap was’. Volgens een andere leraar was het mooie van de BRIT School nou juist dat het was bedoeld voor mensen die niet voldoen aan een bepaald type. De leraar voegde eraan toe: ‘De school past zich aan aan hun persoonlijkheid, in plaats van hun te vragen hun persoonlijkheid aan te passen aan de school.’ Dit lijkt heel passend voor Adele. De school was opgericht na een benefietconcert in Knebworth House op 30 juni 1990. Naar schatting 120.000 mensen kwamen op een winderige zaterdag naar het park in Hertfordshire om optredens te horen van bands als Pink Floyd, Phil Collins en Tears For Fears. Het evenement hielp om het beginkapitaal bijeen te brengen om de school te bouwen. Een jaar later, in 1991, werd de BRIT School geopend in Croydon, in Zuid-Londen.

Toen Adele er tien jaar later aanwezig was op een open dag, werd ze rondgeleid door een leerlinge die Beverly Tawiah heette. De leerlinge inspireerde Adele echt, en Adele herinnerde zich later: ‘Ze moedigde me echt aan en ze was een geweldige zangeres. Ik dacht: ik doe het, ik ga hierheen.’ Haar toelatingsgesprek had Adele met Liz Penney, het plaatsvervangend hoofd van de muzikafdeling. De dertienjarige Adele zong het nummer ‘Free’ van Stevie Wonder. Er werd ook van haar verwacht dat ze een nummer speelde op een muziekinstrument, en ze koos ervoor om ‘Tumbledown Blues’ van James Rae te spelen op de klarinet. Op de vraag

waarom ze vond dat ze tot de school moest worden toegelaten, antwoordde Adele: ‘Omdat ik creatief ben.’ Penney herinnerde zich: ‘Toen ze haar mond opendeed om te zingen, dacht ik: nou, dat is een vollere stem dan je zou verwachten van een dertienjarige.’

In zijn boek *Adele* schrijft Sean Smith dat ‘forenzen die op een willekeurige ochtend op perron 1 van het treinstation in West Norwood stonden te wachten, een jonge tiener konden zien met een gothic halsband met sierspijkers en een parachutestofbroek, die met volle overgave in het tijdschrift *Heat* of de laatste uitgave van *i-D*, de stijlbijbel van de moderne jeugdcultuur, stond te lezen’. Ze had zich waarschijnlijk verslapen en kwam gewoonlijk te laat, waardoor ze problemen kreeg met de leraren, herinnerde medeleerling Ben Thomas zich, die later haar gitarist zou worden. In een verklaring die een beetje in tegenspraak was met wat Adele over haar vorige school had beweerd, zei Thomas ook tegen het tijdschrift *Rolling Stone* dat het haar aan ambitie ontbrak, in elk geval vergeleken met sommige leerlingen daar. ‘Er waren een aantal mensen die heel hard hun best deden,’ zei hij. ‘Je kon wel zien dat ze het echt heel graag wilden. Adele heeft dat nooit gehad.’ Liz Penney bespeurde echter wel ambitie. ‘Haar gedrevenheid om een songschrijver te worden was al vroeg duidelijk. We zagen haar vaak buiten in de gang, waar ze songteksten zat te schrijven of de gitaar oppakte en leerde zichzelf te begeleiden.’

Wat Adele zelf betreft, zij herinnerde zich alleen maar dat ze te laat kwam. ‘Ik kwam vier uur later pas op school. Ik sliep. Ik spijbelde echt niet. Het lukte me gewoon niet om uit bed te komen,’ zei ze tegen *Rolling Stone*. Soms twijfelde ze aan zichzelf. ‘Ik had niet het idee dat ik ooit echt een profes-

BOVEN: Adele won die avond in 2012 het verbluffende aantal van zes GRAMMY Awards, waaronder voor Opname van het jaar, Album van het jaar, Song van het jaar en Beste solo-uitvoering in het popgenre.

RECHTS: Met Beyoncé in Los Angeles in 2013. Adele bewondert haar al vanaf de begintijd van de zangeres en geeft openlijk toe dat Beyoncé nog steeds een groot deel uitmaakt van haar leven als artiest.

Een intieme biografie over de verbazingwekkende reis van Adele

Adele is de meeslepende biografie van een wereldster die de muzikwereld al meer dan tien jaar verbluft met haar oprechte teksten en buitengewone talent. Ze werd opgevoed door een alleenstaande moeder en geplaagd door sterfgevallen en relatiebreuken. Net toen alles goed leek te gaan, waren daar een scheiding en een carrièrebedreigende keelblessure.

Dit boek neemt je mee achter de schermen van haar hoogtepunten, haar dieptepunten en alles daartussenin. Het scheidt de mythen van de waarheid en onderzoekt de echte Adele: een slimme en ambitieuze ster die haar carrière benadert met een iconische mix van traditie en innovatie.

Adele is een biografie boordevol inkijkjes in het leven van deze veelzijdige vrouw die haar eigen weg gaat in de wereld van de showbusiness.

Danny White is de auteur van de *Sunday Times*-bestseller *The One Direction Story*. Ook schreef hij succesvolle biografieën over Rihanna, Niall Horan en will.i.am.

**KOS
M•S**

NUR 661
Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen